

PETER, BEKENDELSEN

Af Peter Dyhr, præst

Da de havde spist, siger Jesus til Simon Peter: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end de andre?« Han svarede: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vogt mine lam!« Joh. 21. v.14-17

Det var nogle dage efter påske. Peter og nogle af disciplene var taget tilbage til Galilæa for at fiske og for at forstå, hvad det var, som var sket i Jerusalem. Jesus havde vist sig for disciplene nogle gange, og det havde sat deres hjerter i brand. Men Peter var stadig rystet og ude af stand til at få glæden tilbage. Han var så fyldt med skam, at han ikke kunne komme til sig selv igen. Han kunne kun overskue at fiske. Men så skete der noget, som forvandlede ham og hans livsbane for altid. Peter fortæller:

”Det var næsten umuligt at koncentrere sig om noget. Mine tanker gik i mange retninger, og jeg kunne ikke finde hvile. Alle mine tanker over de sidste dage, over alt det, som var sket i påsken, fyldte mit sind og fik mit hjerte til at græde. Jeg havde svigtet den person, som jeg allermindst havde lyst til at svigte. Jeg havde været bange, og jeg havde løjet, da det blev farligt for mig. Bare det at tænke på det, fik skammen til at fylde så meget, at jeg ikke kunne holde ud at være nogen steder. Det eneste jeg kunne overskue, var at fiske. Det føles så godt at vende tilbage til Tiberias og sejle ud på søen og fiske sammen med vennerne. Vi talte ikke så meget sammen. Vi fik bare tiden til at gå.

Men det var svært at nyde det. Det føltes, som om mit hjerte var gået i tusind stykker. Jeg kunne ikke slippe den tanke, at jeg havde svigtet min Herre og min Gud. Jeg kunne ikke se mig selv i øjnene af skam over, at jeg, den store og stærke og stolte Peter fra Galilæa, blev overvældet af angst og mistede modet, da det betød allermost. Selv om det var nogle dage siden, så var det svært at komme videre her fra. Bare det at tænke over det, gjorde mig dårlig.

Jeg havde stadig svært ved at forstå, hvad der skete de dage, vi var i Jerusalem for at fejre påske. Det hele føltes så godt, da vi kom ind i Jerusalem, og alle folk stod med palmegrene for at fejre Jesus og sige tak for alt det, han havde gjort for så mange. Og så ændrede stemningen sig så hurtigt, og Jesus blev anholdt og pisket og tortureret og dræbt. Jeg kan næsten ikke holde ud at tænke på, hvordan han døde. Mit hjerte gik i stå og mit liv stod stille. Og da han havde allermost brug for mig, så svigtede jeg ham.

Og så kom nyheden om, at han var opstået fra de døde. Det var ikke til at tro eller forstå. Jeg måtte se gravstedet med mine egne øjne. Og jeg løb derud, og jeg kom ind i graven og mit hjerte begyndte at banke hårdt i brystet på mig. Der, midt i gravstedet lå hans ligklæder lagt fint sammen. Det burde ikke kunne lade sig gøre, og mit hjerte slog et ekstra slag. Han var i live. Han var ikke død. Alt hvad Jesus havde sagt, gav nu pludselig mening. Han skulle dø og opstå – for mig og alle andre! Og nu var det sket.

Men jeg vidste med mig selv, at jeg ikke var værdig til at være med, at være en af Jesu disciple. Fordi jeg svigtede ham.

EMNEGALLERIET – PETER, BEKENDELSEN

Og så skete der noget forunderligt! En dag, da vi var ude og fiske - vi var ikke så langt fra land – hørte vi et råb: "Kast ud på den anden side!" Vi havde nemlig ikke rigtig fanget noget, så vi havde alt at vinde. Og vores net blev fyldt til bristepunktet. Der var 153 fisk. Der kunne ikke have været én eneste fisk til i nettet. Vore hjerter begyndte at banke. Hvem var det, som stod på bredden og råbte til os? Var det Jesus? Og jeg sprang direkte i havet og svømmede ind for at møde ham.

Han havde forberedt et lille bål og havde allerede lagt lidt mad over, som var klar. Da jeg kiggede over på ham og så ham ind i øjnene, blev jeg fyldt med kærlighed. Dette ene blik fik mit hjerte til at smelte og alt, hvad der havde gemt sig af skam og selvhad og fortvivlelse, begyndte at forsvinde. Det var som om at mit hjerte begyndte at slå igen. Det var som om solen begyndte at skinne igen, at livet fik mening, at mit liv alligevel ikke var spildt. Og så spurgte han mig:

"Peter, elsker du mig?"

Det var som om mit sind skulle sprænges. Han vidste jo, at jeg elskede ham. Og jeg svarede: "Herre, du ved, at jeg har dig kær!" Og så sagde han første gang: "Så vogt mine får!" Jeg kunne slet ikke forstå, hvad han sagde! Det var så stort, at jeg blev helt stille. Ville han bruge mig igen? Ville han have mig med? Måtte jeg være en af hans disciple igen? Og mens jeg tænkte over alt dette, så sagde han igen:

"Peter, elsker du mig?"

Jeg mærkede varmen i mine kinder, da jeg hørte alvoren og kærligheden i hans stemme. Og jeg svarede: "Herre, du ved jeg har dig kær!" Han sagde for anden gang: "Vær hyrde for mine får!" Mit hjerte bankede, og jeg kunne mærke modet vokse i mit bryst. Så spurgte han mig for tredje gang:

"Peter, elsker du mig?"

Og jeg svarede: "Ja, herre, jeg vil gøre, hvad du beder mig om, uanset hvad det koster!" Og så svarede han for sidste gang: "Vogt mine lam!" Og på den måde gik det til, at Jesus valgte mig til at blive apostel og være med til at gøre Guds rige kendt.

